

Consecința umplerii cu Duhul

Apocalipsa 22.16,17

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 21.09.2018, Actualizat: 21.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 22.16,17

Apocalipsa 22.16,17: Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu, ca să vă mărturisească acestea în adunări. Eu sunt rădăcina și vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineață. Și Duhul și Mireasa spun: „Vino!” Și cine aude să spună: „Vino!” Și cine însetează să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată.

Introducere

Aici avem ultima menționare a Duhului Sfânt în Biblie, și este o revelație pentru noi despre activitatea Lui neobosită. Ea ne arată de asemenea ce este „unitatea Duhului” în sens practic, exprimată în strigătul întreit din gura și inima aceluia în care El locuiește și pe care El îi aduce în armonie cu Sine Însuși.

Strigătul Duhului este adresat lui Isus, Domnul nostru. El luminează în cer ca Luceafărul strălucitor de dimineață. „Duhul și Mireasa [Îi] spun: Vino!”, atunci când gloria Lui răsare în suflet. Al doilea strigăt este îndreptat spre aceia care Îl iubesc pe Isus și a căror dragoste El o dorește foarte mult, dar ale căror inimi au devenit somnoroase; lor le strigă: „Cine aude să spună: Vino!” Al treilea strigăt se îndreaptă spre cercul mare din afară al unei lumi nevoiașe. Inima lui Dumnezeu este plină de compasiune față de ea, și aceasta este exprimat în ultimul strigăt al Evangheliei din Biblie: „Cine însetează să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată.”

Strigătul adresat Domnului

Duhul adevărului, Mângâietorul, a venit ca să ne arate lucrurile referitoare la Isus Hristos și să-L onoreze. El are succes în lucrarea Sa, și Hristos este glorificat, dacă inimile poporului Său răscumpărat sunt captivate de El așa de mult, că celelalte lucruri pierd tot mai mult puterea lor de atracție și ele au nevoie numai de El și își unesc pe deplin glasul cu ceilalți având marea dorință, ca El să vină curând. Dacă inimile sfinților lui Dumnezeu se unesc în strigătul „Vino!”, atunci nu este nici un dezacord și nici o contradicție între dorința Duhului și dorința aceluia în care El locuiește. Aceasta este unitatea Duhului. Duhul dorește în orice moment ca Hristos să vină, și începând din zilele de Rusalii El a lucrat neîncetat în privința aceasta, însă au trecut secole și Hristos încă nu a venit. Oamenii au batjocorit mereu această speranță măreață, însă Duhul nu s-a descurajat din cauză că a trecut așa mult timp, ci El își continuă lucrarea și o va face până în momentul când ea va fi încununată definitiv și veșnic cu succes, și această ultimă menționare în Cuvântul lui Dumnezeu a eforturilor Sale pune clar înaintea noastră această zi a gloriei.

Motivul principal, pentru care Hristos încă nu a venit, este, pentru că în primul rând El își revendică dreptul asupra miresei Sale. La timpul potrivit El va primi Împărăția, gloria și omagierea generală, dar mai înainte El trebuie să aibă mireasa Sa, o Biserică desăvârșită și corespunzătoare Lui. Până acum aceasta nu a fost posibil, căci Biserica nu este încă completă; însă Duhul nu va înceta lucrul Lui, până se va realiza aceasta și ea va fi gata pentru a fi prezentată lui Hristos „fără pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta”. Atunci nu va mai fi nici o amânare. Domnul va răspunde strigătului Duhului și miresei cu o izbucnire de bucurie

și triumf, care va trezi pe sfinții adormiți și va transforma pe cei în viață și îi va strânge pe amândoi într-un întreg, Biserica nedivizibilă, pentru ca ea să-L întâmpine în văzduh. Este evident că această zi s-a apropiat. Noi credem că realitatea vorbește pentru aceasta, că dorința după venirea Domnului a crescut foarte mult și astăzi mai mult decât oricând mai multe inimi spun: „Vino, Doamne Isus”! Duhul unește sentimentele Bisericii și face ca ele să se contopească împreună în această unitate, al cărei urzitor și susținător este El. Și El va continua această lucrare, până când El va fi străpuns nenumăratele oștiri care vor înconjura pe Miel, încununat cu bucurie și lumină nepieritoare, ca să-L salute, pe El, marele „Eu sunt”.

Strigătul îndreptat spre cei care Îl iubesc

Este imposibil ca Duhul să Se fi putut odihni de lucrarea Sa, în timp ce așa de mulți, pentru care Hristos au murit și pe care El îi iubește cu o dragoste care niciodată nu poate înceta, să fie indiferenți față de El și de venirea Lui. El trebuie să lucreze, ca să zguduie inimile din această stare de indiferență, pentru ca ei să se unească în strigătul Duhului. Și aceia, care sunt în concordanță cu Duhul lui Dumnezeu, vor spune: Duhul lucrează până acum, și de asemenea și noi trebuie să lucrăm; noi nu ne putem deda la odihnă până când toți cei care au urechi de auzit vor fi aduși în aceeași unitate a inimii și cu același glas spun: Vino, Doamne Isus!

Cât de străin ne pare acea stare a inimii, pe care o găsim uneori, care este așa de indiferentă cu privire la sentimentul credincioșilor noștri față de Hristos. Cât de total în afara unității practice a Duhului este aceasta, și cât de mult trebuie aceasta să descurajeze pe slujitorii Domnului, care merg la nord și la sud, la răsărit și la apus cu strigătul: „Iată, Mirele. Ieșiți în întâmpinarea Lui!” O astfel de indiferență față de o chestiune de cea mai mare importanță arată că inima nu este în concordanță cu Duhul Sfânt și are puțină înțelegere pentru dorința Domnului pentru sfinți. Fie ca scriitorul și cititorul să fie păziți prin marea îndurare a lui Dumnezeu de o astfel de stare. Să auzim adevărul și să ne bucurăm de el: „Este *un singur trup și un singur Duh*, după cum ați și fost chemați la *o singură* speranță a chemării voastre.” Biserica lui Dumnezeu este o singură Biserică, un singur Duh locuiește în ea, și Mielul, care a murit ca s-o răscumpere, este singura ei speranță măreață. Fie ca această realitate mare să cuprindă inimile noastre și să-i acorde locul ei adevărat în viața noastră; atunci vom fi activi pentru învierea strigătului Duhului în inimile tuturor sfinților.

Strigătul adresat lumii

Inima care este în unison cu Duhul va fi nu numai fidelă față de Hristos și va aștepta venirea Lui, și totodată va purta grijă de cei care cred împreună cu ea, ca ei să nu adoarmă, așa cum adorm unii, ci ea se va osteni pentru salvarea sufletelor, va da lumii lipsită de mângâiere și de speranță o invitație solemnă. S-a spus că un bărbat al bisericii fidel va fi și un evanghelist fidel, și aceasta este adevărat. Nimeni nu a intrat mai mult în unitatea Duhului decât apostolul Pavel; nimeni nu a lucrat și a slujit cu râvnă mai mare, pentru ca sfinții să fie aduși într-o stare potrivită pentru venirea Domnului. Căci din ce inimă caldă, plină și totuși îngrijorată trebuie să fi venit strigătul: „Sunt gelos față de voi cu o gelozie a lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un singur bărbat, ca să vă înfățișez ca pe o fecioară curată lui Hristos. Dar mă tem ca nu cumva, după cum șarpele a amăgit pe Eva în viclenia lui, așa și gândurile voastre să fie

stricate, îndepărtându-se de la simplitatea față de Hristos.”! Și totuși el era bărbatul care din cetate în cetate, dintr-o țară în alta a îndurat necezuri nespuse de mari, ca să predice vestea bună fiecărei făpturi de sub cer. Mântuitorul și Domnul lui dorea să salveze suflete, atunci când El era aici pe pământ, și la Pavel a fost la fel, căci viața Domnului Isus a devenit vizibilă în trupul lui muritor, și compasiunea lui Dumnezeu a umplut sufletul său. El era un vas predat pe deplin Domnului său, prin care Duhul putea vorbi și lucra; el era un om umplut cu Duhul Sfânt.

Au trecut aproape două mii de ani de când Duhul a încredințat prin acel vas mesajul harului urechilor unei lumi lipsită de speranță, și El caută încă oameni care în concordanță cu El lasă să răsunе strigarea: „Cine însetează să vină; și cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” Inima lui Dumnezeu nu este încă satisfăcută, izvorul apei vieții țâșnește încă proaspăt ca întotdeauna. Până când Domnul va răspunde strigătului Duhului și miresei, această sferă de influență stă deschisă pentru toți cei care caută să păstreze unitatea Duhului. Sunt realmente aceste două sfere: Biserica și lumea, și binecuvântat va fi slujitorul pe care Domnul la venirea Lui îl va găsi preocupat cu interesele Sale în aceste două sfere de acțiune.

Tradus de la: [Auswirkung einer Erfüllung mit dem Geist](#)

Titlul original: „Der dreifache Ruf des Geistes“
din *Der Dienst des Wortes*, ediția 8, 1930, pag. 175–179

Traducere: Ion Simionescu